Prima instanţă: Judecătoria Chișinău (sediul Centru), judecător Silivestru Ecaterina
Dosarul nr. 2a-4029/23
2-22097953-02-2a-25102023

D E C I Z I E

31 octombrie 2024 mun. Chişinău

Colegiul civil, comercial şi de contencios administrativ
al Curţii de Apel Chişinău

În componenţă:
Preşedintele completului, judecătorul Anton Marina
Judecătorii Mămăligă Natalia
Cojocaru Olga
Grefierul Șpac Iulius

examinând în ședință publică, cererea de apel declarată de către *****,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Agenția Rezerve Materiale către *****, intervenient accesoriu Inspecția Financiară cu privire la încasarea sumei,

împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău (sediul Centru) din 29 iunie 2023, prin care cererea de chemare în judecată a fost admisă,

c o n s t a t ă :

Pretențiile reclamantului.

La 30 iunie 2022 Agenția Rezerve Materiale s-a adresat cu cerere de chemare în judecată către *****, intervenient accesoriu Inspecția Financiară cu privire la încasarea sumei.

În motivarea cererii de chemare în judecată reclamanta a indicat, că Inspecția Financiară la data de 30 iulie 2021 a emis Raportul privind rezultatele inspectării financiare complexe a activității economico-financiare a Agenției Rezerve Materiale (anexa I), inclusiv, corectitudinea calculării salariilor și altor drepturi bănești pe parcursul anilor 2016-2021, precum și în contextul implementării Legii nr.270/2018 privind sistemul unitar de salarizare în sectorul bugetar și Hotărârii Guvernului nr. 1231/2018 privind punerea în aplicare a prevederilor Legii nr.270/2018.

Consecutiv, a fost emisă Prescripția nr.25-04-03/1441 din 20 octombrie 2021 cu privire la înlăturarea iregularităților constatate în rezultatul inspectării financiare (anexa 2).

A menționat reclamanta, că în rezultatul inspectării s-a constatat că, prin Ordinul nr. 224-p din 30 septembrie 2019, pârâta, în calitate de inginer principal al Secției patrimoniu și logistică a admis cumularea atribuțiilor funcției deținute cu atribuțiile

funcției vacante de șef al aceleiași secții (ambele funcții se referă la personalul, care efectuează deservirea tehnică) cu plata sporului în mărime de 90% din salariul de funcție corespunzător treptei I de salarizare în conformitate cu prevederile art. 24 alin. 1) din Legea nr. 270/2018, pentru 12 zile lucrate în septembrie 2019 fiind calculată suma de 2939 lei 11 bani.

Reclamanta a susținut, că emiterea Ordinului nr. 224-p din 30 septembrie 2019 a dus la nerespectarea prevederilor art. 22 alin.(1) din Legea nr.270/2018, conform căreia persoana care exercită temporar o funcție de conducere are dreptul la salariul de bază corespunzător acestei funcții. Astfel, calcularea sporului pentru cumularea funcției s-a soldat cu stabilirea supraplății în sumă de 2806,05 lei, inclusiv cheltuieli salariale în sumă de 2200,82 lei și contribuții/ prime sociale și medicale în sumă de 605,23 lei.

Reieșind din cele enunțate, întru executarea raportului inspectării financiare precum și a prescripției emise în temeiul acestuia, în vederea întreprinderii măsurilor necesare pentru recuperarea cheltuielilor neîntemeiat achitate pârâtei, a inițiat procedura de soluționare prealabilă a litigiului pe cale extrajudiciară prin înaintarea cererii prealabile la data de 30 noiembrie 2021 (anexa 4) fiind recepționată de pârâtă, fapt confirmat prin cotorul de recepție (anexa 5).

Reclamanta a subliniat, că potrivit art.22 alin.(1) din Legea nr.270/2018 privind sistemul unitar de salarizare în sectorul bugetar „(l) În perioada interimatului, persoana care exercită temporar o funcție de conducere are dreptul la salariul de bază corespunzător acestei funcții, stabilit în conformitate cu art. 12 și beneficiază de drepturile salariale aferente funcției de conducere respective.”.

A opiniat reclamanta, că pârâta, exercitând temporar o funcție de conducere, avea dreptul doar la salariu de bază corespunzător acestei funcții.

Ținând cont de faptul că, au fost respectate prevederile ce țin de procedura prealabilă, iar *****, până la moment nu a restituit suma încasată neîntemeiat, Agenția este în drept să înainteze prezenta cerere de chemare în judecată privind încasarea cheltuielilor încasate nejustificat.

Astfel, reclamanta a solicitat încasarea de la pârâta ***** în beneficiul Agenției Rezerve Materiale suma de 2 200,82 lei.

Poziția instanței de fond.

Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău (sediul Centru) din 29 iunie 2023 s-a admis cererea de chemare în judecată a Agenției Rezerve Materiale către Angela Cebotari, intervenient accesoriu Inspecția Financiară cu privire la încasarea sumei.

S-a încasat de la Angela Cebotari în beneficiul Agenției Rezerve Materiale, suma de 2 200,82 lei.

S-a încasat de la Angela Cebotari, în beneficiul statului, taxa de stat în sumă de 150 lei.

Solicitarea apelantului.

Nefiind de acord cu hotărîrea Judecătoriei Chișinău (sediul Centru) din 29 iunie 2023, la 10 iulie 2023 ***** a declarat apel, solicitând admiterea apelului, casarea hotărârii contestate și pronunțarea unei noi hotărâri de respingere integrală a acțiunii.

Argumentele părților.

În motivarea apelului apelanta a indicat, că exercitarea temporară a atribuțiilor funcției tehnice în cadrul instituției publice nu poate fi asigurată prin interimatul funcției (prevăzut doar pentru funcții publice), ci doar prin numirea în funcție de conducere sau prin cumularea temporară a funcției vacante. Retribuirea muncii în caz de cumulare a atribuțiilor funcției de bază cu atribuțiile unei funcții vacante(pentru funcții publice și nepublice) sunt reglementate de art.24 alin.(l) din Legea nr.270/2018. Exact acest temei (art.24 alin.(l) din Legea nr.270 din 23.11.2018) a fost indicat în clauză de adoptare a ordinului cu privire la cumularea funcției nr.224-p din 30.09.2019.

În acest context a opiniat, că prevederile art.22 alin.(l) din Legea nr.270/2018 nu sunt aplicabile în cazul apelantei Cebotari, Angela, angajatei în funcția auxiliară, reglementată de Codul muncii.

A susținut, că nu este argumentat nici de Inspecția Financiară, nici de Agenția Rezerve Materiale, din care motive și în ce modalitate actul administrativ emis în temeiul art.24 alin.(1) din Legea nr.270/2018 încalcă sau duce la nerespectarea prevederilor art.22 alin.(l) din aceeași Lege. Ambele articole nominalizate din Legea nr.270/2018 reglementează salarizarea angajaților în cele trei condiții speciale stabilite de lege: (i) în cazul interimatului funcției de conducere - art.22; (ii) în cazul prestării muncii prin cumul - art.23; și (iii) în cazul cumulării atribuțiilor funcției de bază cu atribuțiile unei funcții vacante sau temporar absente - art.24. Articole nominalizate nicidecum nu contrazic unul cu altul, deoarece ele reglementează diferite prevederi, ele nu sunt identice și nu pot fi substituite unul prin altul. Și toate cele trei condiții speciale de salarizarea angajaților, stabilite prin Legea nr.270/2018, apar în baza actelor administrative emise și aprobate în condițiile legii.

În acest sens a menționat, că actul administrativ emis în temeiul art.24 alin.(l) din Legea nr.270/2018 - ordinul Agenției Rezerve Materiale nr.224-p din 30.09.2019, anexat la dosar cu ștampila umedă a Agenției Rezerve Materiale „Corespunde originalului” și semnătura persoanei responsabile din cadrul Agenției Rezerve Materiale este valid, în vigoare și nu a fost contestat sau anulat de organe competente, respectiv, actul administrativ în baza căruia apelanta ***** a beneficiat de plata salariată litigioasă nu și-au încetat efectele în modul stabilit de lege.

Mai mult ca atât, nici Inspecția Financiară în Raportul din 30.07.2021, nici Agenția Rezerve Materiale în cererea de chemare în judecata nu și-au exprimat pretenții față de ordinul nr.224-p din 30.09.2019, pretențiile Inspecției și Agenției Rezerve Materiale sunt doar față de executarea ordinului în cauză.

A completat apelanta, că la caz nu sunt probe pertinente și concludente, în condițiile art.119 din Cod de Procedura Civilă, care ar atesta că suma de 2200,82 lei, care în opinia Inspecției Financiare și Agenției Rezerve Materiale constituie „supraplata” la salariul, de care a beneficiat ***** în perioada exercitării temporare concomitentă a funcției sale de

bază de inginer principal și funcției vacante de șef al Secției patrimoniu și logistică din cadrul ARM în urma aplicării „incorecte” a legislației în vigoare în domeniul salarizării în sectorul bugetar, constituie un prejudiciu material cauzat unității din vina salariatului, constituie suma plătită în plus în urma unor greșeli de calcul.

Consideră că, doar în cazul existenței acestor temeiuri ar putea fi legitimate solicitările angajatorului privind încasarea sumelor în cauză.

Respectarea termenului de declarare a apelului:

În conformitate cu prevederile art. 362 alin. (1) din Codul de procedură civilă, termenul de declarare a apelului este de 30 de zile de la data pronunțării dispozitivului hotărârii, dacă legea nu prevede altfel.

În acest context, având în vedere că hotărârea Judecătoriei Chișinău (sediul Centru) a fost pronunțată la 29 iunie 2023, iar cererea de apel a fost depusă la 10 iulie 2023, Colegiul civil constată că apelul a fost declarat în termenul legal.

Poziţia părţilor în cadrul şedinţei de judecată:

Apelanta *****, cât și reprezentanții intimatei Agenția Rezerve Materiale și a intervenientului accesoriu Inspecția Financiară, nu s-au prezentat în ședința instanței de apel, în pofida înștiințării sale legale, urmare a momentelor indicate și în corespundere cu prevederile art. 379 alin. (1) Cod de procedură civilă, Colegiul a dispus examinarea cauzei în lipsa părților.

Aprecierea instanţei de apel.

Analizând legalitatea și temeinicia hotărârii atacate, motivele expuse de apelant în cererea de apel, în coroborare cu starea de fapt constatată și legislația pertinentă aplicabilă, Colegiul consideră, necesar de a admite apelul declarat, a casa hotărârea instanței de fond și a emite o nouă hotărâre, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 385 lit. c) Cod de procedură civilă, instanța de apel, după ce judecă apelul, este în drept să admită apelul și să caseze integral sau parțial hotărârea primei instanțe, emițând o nouă hotărâre.

În conformitate cu art. 386 alin. (1) Cod de procedură civilă hotărârea primei instanţe se casează sau se modifică de instanţa de apel dacă:

a) circumstanţele importante pentru soluţionarea cauzei nu au fost constatate şi elucidate pe deplin;

b) circumstanţele importante pentru soluţionarea cauzei, pe care prima instanţă le consideră constatate, nu au fost dovedite cu probe veridice şi suficiente;

c) concluziile primei instanţe, expuse în hotărâre, sânt în contradicţie cu circumstanţele cauzei;

d) normele de drept material sau normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat.

Potrivit art. 239 Cod de procedura civilă, hotărârea judecătorească trebuie să fie legală şi întemeiată. Instanţa îşi întemeiază hotărârea numai pe circumstanţele constatate nemijlocit de instanţă şi pe probele cercetate în şedinţă de judecată.

În temeiul art. 240 Cod de procedură civilă (1) La deliberarea hotărârii, instanţa judecătorească apreciază probele, determină circumstanţele care au importanţă pentru soluţionarea pricinilor, care au fost sau nu stabilite, caracterul raportului juridic dintre părţi, legea aplicabilă soluţionării pricinii şi admisibilitatea acţiunii; (3) Instanţa judecătorească adoptă hotărârea în limitele pretenţiilor înaintate de reclamant.

În conformitate cu prevederile art. 121 Codul de procedură civilă, instanţa judecătorească reţine spre examinare şi cercetare numai probele pertinente care confirmă, combat ori pun la îndoială concluziile referitoare la existenţa sau inexistenţa de circumstanţe, importante pentru soluţionarea justă a cazului.

Totodată, potrivit art. 130 Cod de procedură civilă, instanţa judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multiaspectuală, completă, nepărtinitoare şi nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul şi interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege. Nici un fel de probe nu au pentru instanţa judecătorească o forţă probantă prestabilită fără aprecierea lor. Fiecare probă se apreciază de instanţă privitor la pertinenţa, admisibilitatea, veridicitatea ei, iar toate probele în ansamblu, privitor la legătura lor reciprocă şi suficienţa pentru soluţionarea pricinii. Ca rezultat al aprecierii probelor, instanţa judecătorească este obligată să reflecte în hotărâre motivele concluziilor sale privind admiterea unor probe şi respingerea altor probe, precum şi argumentarea preferinţei unor probe faţă de altele.

În conformitate cu prevederile art. 118 al-le (1)-(3) Codul de procedură civilă, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanţele pe care le invocă drept temei al pretenţiilor şi obiecţiilor sale dacă legea nu dispune altfel. Partea care nu a exercitat pe deplin obligaţia de a dovedi anumite fapte este în drept să înainteze instanţei judecătoreşti un demers prin care solicită audierea părţii adverse în privinţa acestor fapte dacă solicitarea nu se referă la circumstanţele pe care instanţa le consideră dovedite. Circumstanţele care au importanţă pentru soluţionarea justă a pricinii sânt determinate definitiv de instanţa judecătorească pornind de la pretenţiile şi obiecţiile părţilor şi ale altor participanţi la proces, precum şi de la normele de drept material şi procedural ce urmează a fi aplicate.

Potrivit dispoziţiilor art. 27 alin. (1) Codul de procedură civilă disponibilitatea în drepturi se afirmă în posibilitatea participanţilor la proces, în primul rînd a părţilor, de a dispune liber de dreptul subiectiv material sau de interesul legitim supus judecăţii, precum şi de a dispune de drepturile procedurale, de a alege modalitatea şi mijloacele procedurale de apărare.

În corespundere cu art. 6 paragraful 1 din Convenţia pentru apărarea drepturilor omului şi a libertăţilor fundamentale şi jurisprudenţa CtEDO, instanţele de judecată sunt obligate să motiveze hotărârile sale, care vor trebui să conţină circumstanţele cauzei constatate de instanţă, probele pe care se întemeiază concluziile referitor la admiterea sau respingerea acţiunii, alte chestiuni ce au fost soluţionate în cadrul judecării pricinii, legea materială şi/sau procedurală aplicată în cadrul judecării pricinii, argumentele instanţei în caz de respingere a unor probe prezentate de participanţi etc.

În conformitate cu prevederile art. 373 Cod de procedură civilă, instanţa de apel verifică, în limitele cererii de apel, ale referinţelor şi obiecţiilor înaintate, legalitatea şi temeinicia hotărârii atacate în ceea ce priveşte constatarea circumstanţelor de fapt şi aplicarea legii în primă instanţă.

De asemenea, în limitele apelului dedus judecării, instanţa de apel verifică circumstanţele şi raporturile juridice stabilite în hotărârea primei instanţe, precum şi cele care nu au fost stabilite, dar care au importanţă pentru soluţionarea pricinii, apreciază probele din dosar şi cele prezentate suplimentar în instanţă de apel de către participanţii la proces. Instanţa de apel nu este legată de motivele apelului privind legalitatea hotărârii primei instanţe, ci este obligată să verifice legalitatea hotărârii în întregul ei. Concomitent, instanţa de apel este obligată să se pronunţe asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Astfel, prevederile legale enunţate în mod expres obligă instanţa de apel să verifice circumstanţele şi raporturile juridice stabilite în hotărârea primei instanţe, precum şi cele care nu au fost stabilite, dar invocate de părți şi este obligată să verifice legalitatea hotărârii în întregul ei şi să se pronunţe asupra tuturor motivelor invocate în apel. Or, potrivit regulilor unui proces echitabil, reţinându-se rolul determinant al concluziilor instanței de apel, ultima are obligaţia să examineze efectiv problemele esenţiale care îi sunt supuse aprecierii şi să nu se limiteze la însuşirea motivelor instanţei inferioare (Hirro Balani contra Spaniei, nr. 18064/91 din 09.12.1994 §27; Georgiadis vs Grecia nr. 21522/93 din 29.05.1997 §43).

Conform prevederilor art. 5 alin. (1) Cod de procedura civilă, orice persoană interesată este în drept să se adreseze în instanţă judecătorească, în modul stabilit de lege, pentru a-şi apăra drepturile încălcate sau contestate, libertăţile şi interesele legitime.

Din suportul probator prezent la materialele cauzei Completul judiciar a reținut, că potrivit Ordinului nr. 224-p din 30 septembrie 2019, pârâta Angela Cebotari, în calitate de inginer principal al Secției patrimoniu și logistică a admis cumularea atribuțiilor funcției deținute cu atribuțiile funcției vacante de șef al aceleiași secții (ambele funcții se referă la personalul, care efectuează deservirea tehnică) cu plata sporului în mărime de 90% din salariul de funcție corespunzător treptei I de salarizare în conformitate cu prevederile art. 24 alin. 1) din Legea nr. 270/2018, în luna septembrie 2019 (f.d. 47).

În baza autorizației nr.458 din 14.06.2021, nr.542 din 06.07.2021, nr.570 din 19.07.2021 eliberate de Inspecția Financiară din subordinea Ministerului Finanțelor, colaboratorii Direcției inspectare financiară în justiție, ordine publică și apărarea statului au efectuat inspectarea financiară complexă a activității economico- financiare a Agenției Rezerve Materiale a Ministerului Afacerilor Interne, desfășurate în anii 2016-2021.

În urma efectuării inspectării financiare complexe a activității economico-financiare a Agenției Rezerve Materiale a Ministerului Afacerilor Interne, la data de 30 iulie 2021 a fost întocmit Raportul privind rezultatele inspectării financiare complexe a activității economico- financiare a Agenției Rezerve Materiale (anexa I), inclusiv, corectitudinea calculării salariilor și altor drepturi bănești pe parcursul anilor 2016-2021, precum și în contextul implementării Legii nr.270/2018 privind sistemul unitar de salarizare în

sectorul bugetar și Hotărârii Guvernului nr. 1231/2018 privind punerea în aplicare a prevederilor Legii nr.270/2018 (f.d. 6-39).

Totodată prin raportul menționat, s-a constatat că prin Ordinul nr. 224-p din 30 septembrie 2019, Angela Cebotari, în calitate de inginer principal al Secției patrimoniu și logistică a admis cumularea atribuțiilor funcției deținute cu atribuțiile funcției vacante de șef al aceleiași secții (ambele funcții se referă la personalul, care efectuează deservirea tehnică) cu plata sporului în mărime de 90% din salariul de funcție corespunzător treptei I de salarizare în conformitate cu prevederile art. 24 alin. 1) din Legea nr. 270/2018, pentru 12 zile lucrate în septembrie 2019, fiind calculată suma de 2939 lei 11 bani.

Potrivit pct. 6.2. 1) din Raportul privind rezultatele inspectării financiare tematice planificate a unor aspecte din activitatea economico-financiară a Agenției Rezerve Materiale a Ministerului Afacerilor Interne, din 30 iulie 2021, emiterea Ordinului nr. 224-p din 30 septembrie 2019 a dus la nerespectarea prevederilor art. 22 alin.(1) din Legea nr.270/2018, conform cărora persoana care exercită temporar o funcție de conducere are dreptul la salariul de bază corespunzător acestei funcții. Astfel, calcularea sporului pentru cumularea funcției s-a soldat cu stabilirea supraplății în sumă de 2806 lei 05 bani, inclusiv cheltuieli salariale- 2200, lei 82 bani și contribuții/ prime sociale și medicale 605 lei 23 bani.

În temeiul Raportului menționat, Inspecția Financiară la data de 20 octombrie 2021 a întocmit Prescripția nr.25-04-03/1441 cu privire la înlăturarea iregularităților constatate în rezultatul inspectării financiare a Agenției Rezerve a Ministerului Afacerilor Interne, prin care a cerut cercetarea cazurilor de admitere a iregularităților constatate în cadrul inspectărilor actuale și neadmiterea lor pe viitor, cu tragerea la răspundere prevăzută de legislația în domeniu a persoanelor vinovate și recuperarea, conform legislației în vigoare, a cheltuielilor neîntemeiate stipulate în Raportul privind rezultatele inspectării din 30 iulie 2021 și prescripția prezentă, cu recuperarea, conform legislației în vigoare, a cheltuielilor neîntemeiate în sumă de 88,2 mii lei și a lipsurilor bunurilor materiale în valoare de 269,5 mii lei (f.d. 40-46).

După cum rezultă din acțiunea depusă și din Rapoartele Inspecției Financiare emise în rezultatul efectuării inspectării financiare complexă a activității economico- financiare a Agenției Rezerve Materiale a Ministerului Afacerilor Interne, se invocă că pîrîtei/apelante ***** i s-a achitat neîntemeiat „supraplata” în mărime 2200,82 lei.

Astfel, Agenția Rezerve Materiale, înaintând acţiunea împotriva Cebotari Angelei a solicitat încasarea de la pârâta ***** în beneficiul Agenţiei Rezerve Materiale a sumei de 2200,82 lei.

Fiind învestită cu examinarea speței în cauză, prima instanță a ajuns la concluzia temeiniciei acțiunii, încasând de la ***** în beneficiul Agenției Rezerve Materiale, suma de 2 200,82 lei. De asemenea s-a dispus încasarea de la *****, în beneficiul statului, taxa de stat în sumă de 150 lei.

În susținerea poziției sale instanța de fond a reținut că în rezultatul inspectării financiare au fost depistate mai multe iregularități, inclusiv soldate cu suportarea cheltuielilor neîntemeiate achitate pârâtei Angela Cebotari.

Verificând legalitatea actului de dispoziție contestat, prin prisma argumentelor

invocate şi a materialelor din dosar, coroborat cu normele de drept material şi procedural aplicabile la soluționarea speței date, Completul consideră că instanța de fond, la examinarea cauzei, a aplicat eronat normele de drept material și nu a dat o apreciere corespunzătoare probelor administrate la actele pricinii.

Pentru a elucida aspectele abordate în speţă, instanța de apel va raporta circumstanțele prezentate mai sus la normele de drept material ce reglementează raportul juridic dedus judecății.

În conformitate cu art.45 Codul muncii, contractul individual de muncă este înțelegerea dintre salariat şi angajator, prin care salariatul se obligă să presteze o muncă într-o anumită specialitate, calificare sau funcție, să respecte regulamentul intern al 6 unității, iar angajatorul se obligă să-i asigure condițiile de muncă prevăzute de prezentul cod, de alte acte normative ce conțin norme ale dreptului muncii, de contractul colectiv de muncă, precum şi să achite la timp şi integral salariul.

Art.68 Codul muncii stabilește că, (1) Contractul individual de muncă nu poate fi modificat decât printr-un acord suplimentar semnat de părți, care se anexează la contract și este parte integrantă a acestuia. (2) Modificare a contractului individual de muncă se consideră orice modificare sau completare care vizează cel puțin una dintre clauzele prevăzute la art.49 alin.(l).

Totodată, Codul muncii prevede următoarele cazuri de modificare a contractului individual de muncă: trimiterea în deplasare în interes de serviciu (art.70); detașarea (art.71); transferul la o altă muncă (art.74).

Potrivit prevederilor art. 128 Codul muncii, salariul reprezintă orice recompensă sau câștig evaluat în bani, plătit salariatului de către angajator în temeiul contractului individual de muncă, pentru munca prestată sau care urmează a fi prestată.

În acord cu art.129 Codul muncii, garanţiile de stat în domeniul salarizării Garanţiile de stat în domeniul salarizării cuprind salariul minim stabilit de stat, valoarea de referinţă pentru calcularea salariilor de bază ale angajaţilor din sectorul bugetar, precum şi adaosurile şi sporurile cu caracter de compensare, garantate de stat şi reglementate de legislaţia în vigoare.

În conformitate cu prevederile art.130 Codul muncii, (1) Salariul include salariul de bază (salariul tarifar, salariul funcţiei), salariul suplimentar (adaosurile şi sporurile la salariul de bază) şi alte plăţi de stimulare şi compensare.

Potrivit prevederilor art.148 Codul muncii, (5) Salariul plătit în plus salariatului de către angajator (inclusiv în cazul aplicării greşite a legislaţiei în vigoare) nu poate fi urmărit, cu excepţia cazurilor unei greşeli de calcul.

Totodată la caz prezintă relevanță și prevederile art.4 alin.(3) lit. c) din Legea cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public nr.158 din 04.07.2008, care stabilește (1) Prevederile prezentei legi se aplică funcționarilor publici din autoritățile publice specificate în anexa nr.l. (2) Prevederile prezentei legi se aplică funcționarilor publici cu statutspecial (colaboratorilor serviciului diplomatic, serviciului vamal, ai organelor apărării, de prevenire și combatere a corupției, securității naționale și ordinii publice, altor categorii stabilite prin lege) în partea care nu este reglementată prin legi speciale. (3) Prevederile prezentei legi nu se aplică: a) persoanelor ce exercită funcții de

demnitate publică; b) personalului încadrat, pe baza încrederii personale, în cabinetul persoanelor ce exercită funcții de demnitate publică; c) **personalului din autoritățile publice care desfășoară activități auxiliare de secretariat, protocol, administrative, de administrare a sistemelor informaționale, inclusiv de introducere și prelucrare a informației ce asigură funcționarea autorității publice**; c[1]) personalului angajat pe o durată determinată din contul veniturilor suplimentare și al altor surse; d) altor categorii de personal care nu desfășoară activități ce implică exercitarea prerogativelor de putere publică.''.

Asigurarea interimatului funcției publice de conducere reprezintă procedura de modificarea raporturilor de serviciu și este reglementată prin art.44 alin.(2) lit.e) din Legea cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public nr.158 din 04.07.2008, care reglementează, că modificarea raporturilor de serviciu ale funcţionarilor publici de conducere şi de execuţie are loc prin asigurare a interimatului funcţiei publice de conducere şi a interimatului funcţiei publice de conducere de nivel superior și art.49 alin.(2) și (4) din Legea citată, care indică că (2) Dacă funcţia publică de conducere sau funcţia publică de conducere de nivel superior este vacantă, prevederile alin.(1) se aplică de către persoana/organul care are competenţă legală de numire în funcţie pentru o perioadă de cel mult 6 luni pe an. (4) În cazul funcţiei publice de conducere temporar vacante şi al funcţiei publice de conducere de nivel superior temporar vacante, măsura prevăzută la alin.(1) se dispune de către persoana/organul care are competenţa legală de numire în funcţie până la data expirării termenului de suspendare a raporturilor de serviciu ale titularului funcţiei publice, a termenului detaşării sau a perioadei pentru care funcţionarul asigură interimatul funcţiei publice de conducere.

Retribuirea muncii în caz de cumulare a atribuțiilor funcției de bază cu atribuțiile unei funcții vacante (pentru funcții publice și nepublice) sunt reglementate de art.24 alin.(l) din Legea nr.270 din 23.11.2018 privind sistemul unitar de salarizare în sectorul bugetar, care prevede că (1) Suplimentele pentru cumularea atribuţiilor funcţiei deţinute cu atribuţiile unei funcţii vacante, temporar vacante sau temporar absente se stabilesc personalului cu funcţii de conducere şi de execuţie, prin actul administrativ al conducătorului unităţii bugetare, pe parcursul lunii gestionare, în limita economiei de mijloace din fondul de salarizare al unităţii bugetare. Cuantumul suplimentelor menţionate nu va depăşi 100% din salariul de bază corespunzător treptei I de salarizare, stabilit în conformitate cu art.12 pentru funcţia vacantă, temporar vacantă sau temporar absentă.

Raportând cadrul legal la circumstanțele faptice ale cauzei, Completul judiciar reține că, exercitarea interimatului unei funcții publice de conducere nu este aplicabilă în cazul speței, deoarece apelanta pârâtă ***** a fost angajată în cadrul Agenţiei Rezerve Materiale în funcția de inginer principal al Secției patrimoniu silogistică, care se clasifică la „Personal de specialitate, de deservire tehnică, auxiliar și muncitoresc” (anexa nr.10 la Legea nr.270/2018).

Astfel, reieșind din prevederile legilor citate, exercitarea temporară a atribuțiilor funcției tehnice în cadrul instituției publice nu poate fi asigurată prin interimatul funcției (prevăzut doar pentru funcții publice), ci doar prin numirea în funcție de conducere sau

prin cumularea temporară a funcției vacante.

La acest aspect, Completul notează, că potrivit Ordinului nr. 224-p din 30 septembrie 2019 cu privire la cumularea funcției, în conformitate cu prevederile art. 24 alin. (1) al Legii nr.270 din 23 noiembrie 2018 privind sistemul unitar de salarizare în sectorul bugetar, s-a ordonat de a achita dnei Angela Cebotari, inginer principal al Secției patrimoniu și logistică, suplimentul pentru cumularea atribuțiilor funcției deținute cu atribuțiile funcției vacante de Șef al aceleiași secții în mărime de 90% din salariul de funcție, corespunzător treptei I de salarizare, pentru perioada efectiv lucrată în luna septembrie 2019. (f.d.47)

Astfel, în temeiul actului administrativ individual menționate supra, care nu a fost anulat, revocat până în prezent, ***** a fost remunerată pentru cumularea atribuțiilor funcției deținute de inginer principal al Secției patrimoniu și logistică, cu atribuțiile funcției vacante de Șef al aceleiași secții al Agenției Rezerve Materiale.

Completul judiciar remarcă că, deși potrivit Raportului privind rezultate inspectării financiare complexă a activității economico- financiare a Agenției Rezerve Materiale a Ministerului Afacerilor Interne din 30 iulie 2021 este indicată suma „supraplătită" de 2200,82 lei ca urmare a admiterii de către Angela Cebotari, în calitate de inginer principal al Secției patrimoniu și logistică „cumulării atribuțiilor funcției deținute cu atribuțiile funcției vacante de șef al aceleiași secții (ambele funcții se referă la personalul, care efectuează deservirea tehnică) cu plata sporului în mărime de 90% din salariul de funcție corespunzător treptei 1 de salarizare, în conformitate cu prevederile art.24 alin.(l) din Legea nr.270/2018, pentru 12 zile lucrate în septembrie 2019... Emiterea ordinului nr.224-p din 30.09.2019 a dus la nerespectarea prevederilor art.22 alin.(1) din Legea nr.270/2018, conform cărora persoana care exercită temporar o funcție de conducere are dreptul la salariul de bază corespunzător acestei funcții, astfel, calcularea sporului pentru cumularea funcției s-a soldat cu stabilirea supraplății în sumă de 2806,05 lei, inclusiv cheltuieli salariate -2200,82 lei...", prevederile art.22 alin.(1) din Legea nr.270 din 23 noiembrie 2018 privind sistemul unitar de salarizare în sectorul bugetar, nefiind aplicabile în cazul apelantei pârâte *****, care deține funcție auxiliară. Or, Ordinul nr. 224-p din 30 septembrie 2019 cu privire la cumularea funcției, a fost adoptat în temeiul art. 24 alin.(1) din Legea nr.270/2018.

Prin urmare, în speță este evident faptul, că atâta timp cât actele administrative, în baza cărora apelanta pârâtă ***** a beneficiat de plățile salariale litigioase, nu și-au încetat efectele în modul stabilit de lege, nu există un temei juridic pentru a admite pretențiile invocate de reclamant.

În această ordine de idei, Completul judiciar, concluzionează că pretenția Agenției Rezerve Materiale cu privire la încasarea sumei de 2200,82 lei din contul Cebotari Angelei, este una neîntemeiată.

Din considerentele expuse și, având în vedere că circumstanțele pricinii şi normele materiale au fost stabilite, dar circumstanțele de fapt au fost reținute incorect, cu aprecierea lor greșită de către prima instanță, cum și aplicarea incorectă a cadrului legal pertinent aplicabil situației litigioase deduse judecății, Colegiul ajunge la concluzia de a

admite apelul declarat de *****, a casa integral hotărârea instanței de fond, cu emiterea unei noi hotărâri, de respingere a acțiunii.

În conformitate cu prevederile art. 385 lit. c) și art. 389-390 Cod de procedura civilă, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curţii de Apel Chişinău,

d e c i d e:

Se admite cererea de apel declarată de către *****.

Se casează hotărârea Judecătoriei Chișinău (sediul Centru) din 29 iunie 2023, adoptată în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Agenția Rezerve Materiale către Angela Cebotari, intervenient accesoriu Inspecția Financiară cu privire la încasarea sumei și se emite o nouă hotărîre, prin care:

Se respinge cererea de chemare în judecată depusă de Agenția Rezerve Materiale către Angela Cebotari, intervenient accesoriu Inspecția Financiară cu privire la încasarea sumei, ca neîntemeiată.

Decizia este definitivă, însă poate fi atacată cu recurs la Curtea Supremă de Justiție în termen de 2 luni de la data comunicării deciziei integrale, prin intermediul Curţii Supreme de Justiție.

Preşedintele completului,
judecătorul Anton Marina

Judecătorii Mămăligă Natalia

Cojocaru Olga